

Ten, którego przebili

Cztery wojny

*„I wyleję na dom Dawida i na mieszkańców Jerozolimy ducha łaski i modlitwy. Będą patrzeć na mnie, którego przebili, i będą go opłakiwać, jak się opłakuje jedynaka; będą gorzko płakać nad nim, jak się płacze gorzko nad pierworodnym”
— Zach. 12:10 (UBG).*

Nasz tekst jest szeroko znany wśród badaczy Biblii. Jego realizacja jeszcze nie nastąpiła, ale zbliża się coraz bardziej. Apostoł Jan dawno temu odniósł się do tego tekstu, opisując śmierć Jezusa na krzyżu. „za to jeden z żołnierzy przebił włócznią Jego bok i natychmiast wypłynęła krew i woda [...]. To bowiem, co się stało, było wypełnieniem Pisma: Kość Jego nie będzie złamana, oraz słów innego fragmentu: Będą patrzeć na tego, którego przebili” – Jan 19:34-37 (EIB).

Odniesienie do faktu, że żadna z kości Jezusa nie została złamana, pochodzi z prawa dotyczącego baranka paschalnego zapisanego w 2 Mojż. 12:46: „Ani kości z niej nie złamiecie”. 4 Mojż. 9:12 powtarza ten nakaz: „a kości z niej nie połamią [...] Paschy”. Kości symbolizują nadzieje na przyszłość. Zostało to na przykład wyrażone w Księdze Ezechiela 37, gdzie kości rozrzucone w dolinie reprezentują nadzieje Izraela. „Uschły nasze kości, rozwiła się nasza nadzieja” (Ezech. 37:11). Wkrótce jednak kości ożyły, połączyły się ze sobą, pokryły ścięgnami, mięśniami i skórą, reprezentując przywrócony Izrael. W przypadku Jezusa, mimo że zmarł męczeńską śmiercią na krzyżu, żadna z Jego kości nie została złamana, a żadna z Jego nadziei na przyszłość nie została w najmniejszym stopniu naruszona.

Na czy do?

Zapis Jan 19:37 (EIB) mówiący o tym, że „Będą patrzeć na tego, którego przebili”, pochodzi z naszego tekstu głównego, Zach. 12:10. To właśnie ten fragment cytował św. Jan. W tym krótkim wyrażeniu znajdują się dwa szczególnie interesujące słowa, a mianowicie „na” i „tego”.

Angielskie tłumaczenie American Standard Version, które zostało zacytowane w tekście otwierającym ten artykuł w wersji angielskiej, dosłownie brzmi: „skierują wzrok **do** mnie”, a za nim podąża również angielski przekład RVIC. Słowo „do” jest istotne, ponieważ Izrael zwróci się **do** Jezusa, początkowo z głęboką skrupałą i

smutkiem, że odrzucili Księcia Chwały przez około 2000 lat. Następnie zwróć się **do** Jezusa jako swojego Mesjasza, Króla i przywódcy. Otrzymają od Niego wskazówki dotyczące zmiany postępowania narodowego oraz wykorzystania swojej roli w szerzeniu błogosławieństw Królestwa Chrystusa na zewnątrz wśród ludzkości.

Werset Jan 19:37 mówi, że „Będą patrzeć na tego, którego przebili”. Przekład Nowego Świata jest tutaj pomocny: „skierują wzrok **do** Tego, którego przebili” [tłumaczenie dosłowne]. „The Kingdom Interlinear Translation of the Greek Scriptures” pokazuje, że słowo „do” pochodzi od greckiego słowa eis, które może oznaczać „w, ku, do, wobec, pośród” (biblestudytools.com). Spośród tych możliwości słowa „ku, do, wobec” są zgodne z kontekstem. Izrael nie będzie patrzył na Jezusa (lub w Jezusa). Będą spoglądać „ku, do, wobec” Jezusa w poszukiwaniu Jego kierunku. Preferowanym przez nas tłumaczeniem jest „do”.

Niego, czy mnie?

Zapis Jan 19:37 mówi, że oni (Izrael) będą patrzeć na „niego” natomiast werset Zach. 12:10 wydaje się mówić o „mnie”. Notatka RVIC 97 na temat tego fragmentu Księgi Zachariasza informuje, że „tylko wschodnie hebrajskie rękopisy go podają”. Odniesienie do Wschodu w tym przypadku ewidentnie odnosi się do hebrajskich tekstów pochodzących od Żydów z Babilonu lub jego okolic, znajdujących się na wschód od ziemi Izraela. Jeśli w oryginale było „ja”, co odnosiło się do Jahwe, to najwyraźniej oznacza to Boga reprezentowanego przez Jezusa. W obu przypadkach św. Jan pomógł zidentyfikować Jezusa jako zamierzony podmiot. Zauważmy, że w wersecie Zach. 3:1 mowa jest o „anielu Jahwe”, ale w wersecie 2 mowa jest po prostu o „Jahwe”, choć odnosi się do reprezentującego Go „aniola” z wersetu 1. W każdym razie jest oczywiste, że proroctwo wypełni się, gdy Izrael rozpozna Jezusa.

Kiedy?

Na to pytanie zdaje się odpowiadać werset Zach. 12:9. „I stanie się w tym dniu, że będę zmierzać do zniszczenia wszystkich narodów, które wyruszą przeciwko Jerozolimie. I wyleję [...] ducha łaski i [...] będą patrzeć na mnie” (UBG). To narodowe odrodzenie nastąpi w odpowiedzi na niezwykle wybawienie. O tym czasie mowa jest w Joel 2:13. Kiedy Izrael znajdzie się pod silnym naporem najeźdźców, usłyszy radę: „Rozdzierajcie swoje serca, a nie swoje szaty, i nawróćcie się do Pana, swojego Boga, gdyż On jest łaskawy i miłosierny”. Pozostała część wersetu 13 oraz wersety 14-17 podkreślają

głębię i szczerą prośbę Izraela do Boga o wybawienie. Wersety 18-21 potwierdzają, że „Pan zapłonął gorliwością o swoją ziemię i zmiłował się nad swoim ludem [...]. I oddał od was wroga z północy [...]. Nie bój się, ziemio! Raduj się i wesel, gdyż Pan dokona wielkich rzeczy!” W jaki jednak sposób to narodowe wybawienie przez Boga, do którego będą się modlić z gorącym błaganiem, skłoni ich do uznania Jezusa za błogosławionego sprawcę ich wybawienia? Wydaje się, że wymaga to wskazówek i wyjaśnień Starożytnych Świętych, wzbudzonych w celu objaśnienia Izraelowi skąd pochodzi ich wybawienie.

Równoległy fragment Mich 5:4, opisujący ostateczne wybawienie Izraela przez Boga, wydaje się na to wskazywać. „Wystawimy przeciwko nim [najeźdźcy] siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu”. Termin „pasterz” jest idiomem odnoszącym się do króla. Podobnie jak pasterz rządzi swoją trzodą, tak król rządzi swoim ludem. Siedmiu królów reprezentuje Kościół z góry, który rozwijał się w siedmiu etapach Wieku Ewangelii. Żadna siła na ziemi nie będzie w stanie przeszkodzić im w ich duchowym kierownictwie z góry. Ośmiu książąt to Starożytni Święci – ci, którzy staną się „książętami na całej ziemi” (Psalm 45:17). Liczba osiem jest dla nich odpowiednia, ponieważ zostaną wzbudzeni w „ósmym” okresie następującym po siedmiu etapach Kościoła.

Wyjaśnią Izraelowi źródło ich wyzwolenia. Następnie po wielu stuleciach, rozpoznają swojego Józefa, Jezusa, ich sprawiedliwego brata i władcę ziemi. Wtedy rozpocznie się narodowa żałoba i pokuta większa niż jakakolwiek inna. Księga Zachariasza 12:11-14 wyraża w symbolu głębię ich pokuty i uzdrowienia. „Będzie narzekał kraj, każdy ród z osobna” (werset 12).

Dzieje Apostolskie 28

Rozdziały 27 i 28 Dziejów Apostolskich są często interpretowane jako zapowiedź trudności, które zakończą Wiek Ewangelii i wprowadzą Królestwo. Czternastodniowa burza „Euroclydon” symbolizuje ostatnie uciski związane z nadejściem Królestwa. Czy jednak trzeba traktować te 14 dni jako równoważne 14 latom?

Rozdział 28 mówi następnie o inauguracji samego Królestwa, pokazanej w wyspie Melita, obrazie państwa Izrael. Święty Paweł jest tu symbolem Starożytnych Świętych, ziemskich wysłanników Boga, którzy pomagają Izraelowi rozpoznać Bożą interwencję i Mesjasza w ich wybawieniu. „A gdy Paweł zgarnął kupę chrustu i nakładał ją na ogień, wypęzła od gorąca żmija i uczepiła się jego ręki” – Dzieje Ap. 28:3.

Ten epizod symbolizuje początek działalności Starożytnych Świętych, ich pierwsze pojawienie się w Izraelu. „Gdy zaś tubylcy ujrzeli zwisającego gada u jego ręki,

mówili między sobą: Człowiek ten jest zapewne mordercą, bo chociaż wyszedł cało z morza, sprawiedliwość boska żyć mu nie pozwoliła”.

Apostoł Paweł szybko jednak oddalił zagrożenie. „Lecz on strząsnął gada w ogień i nie doznał nic złego [...]. Ale gdy długo czekali i widzieli, że nic nadzwyczajnego z nim się nie dzieje, zmienili zdanie i mówili, że jest bogiem” (wersety 5-6).

Symbolicznie, Starożytni Święci ukazują się Izraelowi, aby dodać im otuchy. Jednakże wtedy następuje atak węży, Szatana. Kiedy Starożytni Święci otrząsną się z tego niepokoju, dzięki cudownemu wyzwoleniu przez Boga, lud Izraela uzna Starożytnych Świętych za przedstawicieli Boga i zaakceptuje ich kierownictwo. Następnie święty Paweł uzdrowił przywódców wyspy, a potem samych wyspiarzy. Trzy miesiące później udał się do Rzymu, centrum światowego rządu. Tak więc Starożytni Święci zmieniają kierunek przywództwa Izraela, udzielą duchowego uzdrowienia ludziom, a po pewnym czasie skierują się do centrum światowego rządu.

Jeśli to jest właściwy kierunek, oznacza to również, że lud Izraela zostanie poprowadzony przez Starożytnych Świętych do narodowego uzdrowienia zarówno przywódców, jak i ludu. Starożytni Święci skierują ich uwagę na Mesjasza, dokonując narodowej aklamacji Jezusa jako ich przywódcy i zbawiciela.

Cztery konflikty prowadzące do Królestwa

Wersety poprzedzające Zach. 12:10 sugerują istnienie czterech narodowych konfliktów poprzedzających narodową pokutę Izraela.

„W owym dniu uczynię z książąt Judy jakby garnek z ogniem wśród drwa i jakby żagiew płonąca w słomie, i będą pożerać z prawej i z lewej strony wszystkie ludy wokoło; lecz Jeruzalem pozostanie nadal na swoim miejscu” – Zach. 12:6.

Obecnie Izrael ponownie kontroluje Jerozolimę. W 1980 roku przyjęto „Prawo Jerozolimskie”, ogłaszając Jerozolimę niepodzielną stolicą Izraela. Izrael nie otrzymał Starej Jerozolimy, gdy uzyskał niepodległość narodową w 1948 roku. Otrzymał ją w wyniku wojny sześciodniowej w 1967 roku, w której Bóg odniósł niezwykle zwycięstwo dla Izraela. To zostało opisane w wersecie 6.

„Najpierw wyratuje Pan namioty Judy, aby chwała domu Dawida i chwała mieszkańców Jeruzalemu nie przewyższała Judy” – Zach. 12:7.

W **1948** roku, kiedy Izrael uzyskał niepodległość, został zaatakowany przez sąsiednie narody arabskie, które chciały zniszczyć raczkujące państwo. Bóg uchronił ich również przed tym niebezpieczeństwem. „Namioty Judy” odnoszą się do zachodnich obszarów peryferyjnych, które Izrael zachował od 1948 roku.

„W owym dniu ochroni Pan mieszkańców Jeruzalemu, tak że najsłabszy wśród nich będzie w owym dniu jak Dawid, a dom Dawida będzie jak Bóg, jak anioł Pana na ich czele” – Zach. 12:8.

Proroctwo nie odnosi się do wojny z 1948 roku, ponieważ wówczas Izrael jeszcze nie kontrolował Starego Miasta Jerozolimy. Nie dotyczy również do wojny z 1967 roku, gdyż wtedy Izrael zajął Jerozolimę. Nie była ona „chroniona” w taki sposób, jak gdyby siły zdobywcze próbowały odebrać Jerozolimę Izraelowi. Tekst ten odnosi się do wojny z **1973** roku, kiedy Egipt i Syria zaatakowały Izrael i niemal odniosły zwycięstwo. Izrael nie

był dobrze przygotowany, ponieważ atak był zaskoczeniem, a Izrael mógł przegrać walkę. Bóg jednak obiecał „ochronić mieszkańców Jeruzalemu” i tak też uczynił.

Izrael przeszedł przez trzy wojny narodowe w latach **1948, 1967 i 1973**. Wersety z Księgi Zachariasza 12:7, 6, 8 identyfikują każdy z tych konfliktów. Od 1973 roku, przez ponad 50 lat, Izrael był zaangażowany w wiele konfliktów, ale nie doświadczył kolejnej wojny narodowej. Niemniej jednak kolejna wojna narodowa została przewidziana w proroctwie z Księgi Zachariasza 12:9.

Ta bitwa jest również opisana w znanym fragmencie z Księgi Ezechiela 38:1-6. Bóg obiecuje zwycięstwo w tym kryzysowym momencie w sposób niezwykle i oczywisty. „W owym dniu będę dążył do tego, aby zniszczyć wszystkie narody, które wyruszyły przeciwko Jeruzalemu” – Zach. 12:9. Kościół będzie interweniować z nieba na górze, Starożytni Święci wyjaśnią plan Izraelowi, a następnie rozpocznie się błogosławione Królestwo Chrystusa.